ကြိုးမဲ့စွန်

Fiona

[၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၈ရက်နေ့။]

အထက်အဇွော ကောင်းကင်တစ်ခွင်၌ မိုးတိမ်များထူထဲပြီး မှောင်မည်းခြင်းအတိ ကြီးစိုးနေသည်။ မှိန်တစ်ချက်၊ လဲ့တစ်ချက် ရှိနေတတ်သော ကြယ်စင်တန်းတို့လည်း စိုးစဉ်းမျှမမြင်ရ။ ည၏ အလင်းသခင် လနတ်သားသည်ပင်လျှင် အဘယ်တိမ်ထူထူနောက်မှာ ပုန်းလျှိုးနေအံ့နည်း။

မန္တလေးည၏ လမ်းမီးတိုင်တို့ကလည်း ခပ်မှိန်မှိန်သာ ထွန်းလင်း နေတာမို့ ကောင်လေးနှစ်ယောက် မောင်းနှင်လာသော မော်တော် ဆိုင်ကယ်ကိုပင် ကောင်းစွာလမ်းပြမပေးနိုင်စွမ်းပေ။ သို့သော် ရှေ့က မောင်းနှင်နေသူ ကောင်းကတော့ ဆိုင်ကယ်မီးသီးအလင်းရောင်ကို ဦးတင်ထားသလားမပြောတတ်၊ လူသူရှင်းနေသည့် လမ်းမကြီးထက် တွင် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေတော့တာပင်။ နွေလေရူးက တဖြူးဖြူးသာ တိုက်ခတ်ရှာပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်အရှိန်ကြောင့် သူတို့ မျက်နှာတွေဆီ ကြမ်းရမ်းစွာတိုးဝင်ရိုက်ခတ်နေသည်မှာ ဖြန်းဖြင်း ဆန်ခတ်နှင့်။ နောက်ကထိုင်လိုက်နေရသောယံအဖို့ ပြုတ်ကျမှာစိုး၍ ကောင်း၏ခါးကိုသာ မြဲမြဲဖက်ထားရသည်။ သည်ကြားထဲက ယံ၏ မျက်ဝန်းများမှာ အထက်ကောင်းကင်က ပုန်းကွယ်နေသူကို တွေ့လေ မလား ရှာနေမိသေးတာပင်။

အခုချိန်မှာ ယံ အားအကျရဆုံးအရာကို ပြောပါဆိုလျှင် လနတ်သားကိုပဲ ညွှန်ပြမိလိမ့်မည်။ တကယ်အဟုတ် ... ယံလည်း လနတ်သားလို ပုန်ကွယ်လျှိုးချင်နေသည်။ ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်သည့် တစ်နေရာရာမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နားခိုနေလိုက်ချင်သည်။ ယံ အိမ်ပြန်ရောက်မှာ ကြောက်နေမိ၏။ ဒါ့ထက် ယခုလက်ရှိစီးနေသော FZ ဆိုင်ကယ်ကြီး ရပ်သွားမှာ ပိုကြောက်နေမိသည်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ဆိုင်ကယ် မောင်းနှင် နေသော သူ့ချစ်သူတစ်ဖြစ်လဲ၊ အိမ်ထောင်ဖက်အမျိုးသား ကောင်းနှင့် စကားပြောရမှာကို ပိုမိုစိုးထိတ်နေမိတာပင်။

သို့သော် ယံ၏ဆန္ဒတွေ မပြည့်ဝခဲ့ပါပေ။ အချိန်တွေကလည်း ရပ်တန့်မသွားခဲ့သလို ကောင်းကို ကြောက်လန့်ရတဲ့ သူ့စိတ်ကလည်း ဘယ်သောအခါမှ ငုတ်လျှိုးမသွားခဲ့။ ဒါတောင် ယံက အသက် တစ်နှစ်တိတိ ကြီးသူဖြစ်နေသေးတာပင်။ ကောင်းဆိုတာ သူ့ကို သိပ်စိုးမိုးချင်ရှာတဲ့ ဂျစ်တစ်တစ်ကောင်ကလေး။ ချစ်တာနှင့်အမျှ သဝန်တိုစိတ်၊ အတ္တကြီးစိတ်လည်း သာမန်ထက်လွန်ကဲတာမို့ သူတို့နှစ်ဦးကြား ပြဿနာတွေပေါများလွန်းတာ မြေပြင်မှာ အတွေ့များသည့် မြက်ရိုင်းတွေအတိုင်း။ အခုလည်း ယံ အမှားမလုပ်ပါဘဲ ဖြေရှင်းဖို့ ဆင်ခြေတွေ ရှာကြံနေရပြန်လေပြီ။

“ကဲ .. လာ”

ပေ ၄၀x၆၀ ခြံဝင်းကလေးထဲ ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီးတာနှင့် နံကပ်အိမ်ကလေးဆီ ကောင်းက သူ့ကိုဆွဲခေါ်တော့၏။ ဒေါသတကြီးပြောဆိုနေပုံက နီးကပ်လွန်းသည့် ဘေးအိမ်နီးချင်းတွေ ကြားမှာကိုလည်း ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်ပါလေ။ ဒါကို ကောင်း မရှက်ပေမဲ့၊ ယံ ကတော့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်ရတာမျိုးကို သိပ်ရှက်မိသည်။ ပြဿနာကို အကျယ်ချဲ့မိမှာစိုး၍ မျိုသိပ်နေပြန်တော့လည်း သူ့အပေါ် ကြိုက်သလို လွှမ်းမိုးနေတော့၏။ အခုလည်း လက်ကို တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်ထဲဆွဲခေါ်လာတာ အကြမ်းပတမ်းနှင့်။ ချစ်သူချင်း သဘောထားကွဲလွဲကြတာဆိုဦးတော့ သည်လောက်ထိ ဒေါင်းတင်မောင်းတင် လုပ်ဖို့လိုအပ်လေသလား ကောင်း မတွေးတတ်ပါချေ။

“ထိုင် … ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် ခရီးလေး (၃)ရက်ထွက်တာ၊ ခင်ဗျားက လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေတော့တာပေါ့ ဟုတ်လား … ဆရာဝန်လေးရ”

House Surgeon ဆင်းနေရသောသူ့ကို ကောင်းက အကြီးတစ်ယောက်လို မသတ်မှတ်သေးဘဲကိုး။ စကားတွေထင်တိုင်းပြောပြီး ကန့်သတ်

ချုပ်ချယ်တာတွေက တစ်စထက်တစ်စ ပိုများပြားလာသည်။ ဒီလိုပဲ … ကောင်းဆိုတာ သဝန်တိုတတ်သည့်နေရာမှာ ပြိုင်စံရှားပြီး သူဘာလုပ်လုပ် စိတ်မချတတ်သည့်လူမျိုး။ မိန်းကလေးတွေနှင့် အရောတဝင်နေတာ မကြိုက်တတ်သလို၊ ယောကျ်ားလေးတွေနှင့် ပေါင်းသင်းတာမျိုးလည်း သိပ်သဘောမတွေ့လှ။ ဒါမို့ ကောင်းခွင့်မပြုတာနဲ့ပဲ ယံမှာ အပေါင်းအသင်း အတော်ရှားပါးလှသည်။

အငြင်းမပွါးလိုသောယံက လေသံအေးလေးနှင့်သာ၊

“စကားကိုဆင်ခြင်ပြော … ကောင်း။ ဂျူနီယာလေးတွေကို စာသင်ပေးတာနဲ့ပဲ အပြစ်ဖြစ်ရရောလား”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် ကြည့်မရတဲ့အကောင်က ခင်ဗျားနားမှာ ပူးကပ်နေတာကိုး”

“ပိုက်ဆံရဖို့ စာသင်ပေးနေတာလေ၊ အဲ့ဒါတွေ ထည့်စဉ်းစားမနေနိုင်ဘူး။ ငါ့အလုပ်ကို မနှောင့်ယှက်စမ်းနဲ့ … ကောင်းရာ”

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေနှင့် ငြီးစီစီဖြစ်နေသည့် ယံ က ကောင်းကို ခပ်အေးအေးပြန်ပြောရင်း အင်္ကျီတွေချွတ်ချလိုက်သည်။ ရေချိုးဖို့အတွက် စတိုင်လ်ပန်ကိုပါ ပုဆိုးနှင့်ထပ်လဲတော့ ကောင်းမှာ စိတ်မရှည်စွာ သူ့ကိုဆွဲထိုင်ခိုင်းတော့၏။ ကုတင်စွန်းမှာအတူထိုင်ရင်း ရန်ပွဲကို သူနဲ့အပြိုင် ဆင်နွှဲစေချင်တယ်ထင်ပါရဲ့။

"ဒီမှာ ... စကားပြောနေတာ မပြီးမချင်း ခင်ဗျား ဘာမှ ဆက်လုပ်မယ်မကြံနဲ့။ အဲ့ဒီဆေးကျောင်းသားတွေကို ဂိုက်ပြမဲ့ကိစ္စလည်း ကျွန်တော် ခွင့်ပြုမထားဘူးလေ။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်က ကြားပေါက် ပိုက်ဆံရှာနေရအောင် ကျွန်တော်ပေးတာမလုံလောက်လို့လား၊ မာနကြီး အရမ်းမထားစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ပြီးရင် ခုနကလို အရေးအကြောင်းဆို ဖုန်းလေးဆက်ရအောင် ဂျီအက်စ်အမ်ဖုန်းလေး ဝယ်ပေးထားမယ်ဆိုလည်း လက်မခံဘူး။ ခင်ဗျားက ဆရာဝန်ပေါက်စဖြစ်နေပြီ ... ဟန်းဖုန်းလေးနဲ့ ဟန်လုပ်ပြီး ဖွေးဖွေးသန့်သန့်ကလေး ဆေးရုံသွားရမှာ။ သူများကို ဂိုက်ပြတဲ့ပင်ပင်ပန်းပန်းတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ အဲ့ကောင်တွေလည်း မျက်နှာကြောကို မတည့်ဘူး"

ချော့တစ်ခါ၊ ခြောက်တစ်လှည့်နှင့် ပြောနေသည့် ကောင်းက သူ့ကိုများ ကလေးမှတ်နေသလားမသိ။ ယံဟာ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့ အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ကောင်း မေ့နေပုံရသည်။ ဒါမှမဟုတ် အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်နှင့် ပိုက်ဆံအသင့်အတင့် ရှာနိုင်နေတာမို့ သူ့ကိုဦးဆောင်ချင်နေသလားတော့ မပြောတတ်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့သူဆီက ပိုက်ဆံလက်ဖြန့်တောင်း နေခဲ့ရသည့် အဖြစ်တွေကို ယံ ရှက်လှပြီပင်။ မာနထိခိုက်သလို ရင်ထဲတွင်လည်း ခံစားနေရတာ တဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့်။ သို့သော် ပြောမရဘဲ ငြိမ်ကုပ်ခံနေရသော ယံခမျာ လှောင်အိမ်ထဲကငှက်ငယ်ပမာ။

"မင်းပိုက်ဆံကို ဒီထက်ပိုမသုံးချင်တော့ဘူး ကောင်း၊ ဒါမို့ ငါ့ကိုမတားနဲ့"

ယံ ဒီလိုပြောတော့ ကောင်းက အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနေသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ပွတ်သပ်တိုးဝင်လာသည်။ ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ရင်း 'စကားနားထောင်ပါ ခင်ဗျားရယ်' လို့လည်း နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောနေသေး၏။ ယံ နားမဝင်နိုင်ပါချေ။ ကောင်းကိုချစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်ထက်

ငယ်တဲ့ ကောင်လေး၏ ပိုက်ဆံကို ယူသုံးမနေချင်တော့တာ သူ့အတွက် ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒတစ်ခုသာ။

"ဖယ်တော့ ... ကောင်း၊ ငါရေချိုးချင်ပြီ"

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ယံ ထလာလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သူတို့ကို စာဆက်သင်နေမယ်ဆို ကျွန်တော့်အဆိုး မဆိုနဲ့”

ရေချိုးဆပ်ပြာခွက်နှင့် ခေါင်းလျှော်ရည်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့သောယံက ကောင်း၏ စကားကို အသိအမှတ်မပြုလိုက်ပါချေ။ ပြဿနာကြီးကြီး ဖြစ်မယ်လည်း မထင်ခဲ့မိတာမို့ပင်။

....

ထိုနေ့က ဇူလိုင်လ၏မိုးသည်းထန်သည့် နေ့စွဲတွေထဲကရက်တစ်ရက်။

ညနေစောင်းမှ ရုတ်တရက်သည်းထန်လာသော မန္တလေးမိုးက အညှိုးနှင့်များ ရွာချနေသလားမပြောတတ်။ ကာကွယ်စရာ ထီးတစ်ချောင်းပင်မပါဘဲ ဆိုင်ကယ်စီးနေရသော ယံအပေါ် မိုးသီးမိုးပေါက်တို့က မညှာမတာ ခုန်ဆင်းမြူးထူးနေကြသည်။ လေပြင်းတစ်ချက်တိုက်တိုင်း ဆိုင်ကယ်ရော၊ လူပါယိမ်းနွဲ့ မသွားရလေအောင် ယံ ကြိုးစားမောင်းနှင်နေရတာပင်။ လျှပ်စီးတစ်ခါလက်ပြီးတာနှင့် တဒိန်းဒိန်း မြည်ဟီးလာတတ် သည့်မိုးခြိမ်းသံတို့ကလည်း ရင်ကိုတလှပ်လှပ်တုန်စေ၏။

သို့ပေမဲ့ အပြင်မှာ လေပြင်းဘယ်လိုပင်တိုက်တိုက်၊ မိုးဘယ်မျှပဲရွာနေပါစေ .. ယံ၏ ရင်တွင်း၌ဖြစ်ပေါ်နေသော မိုးကြိုးမုန်းတိုင်းလောက်တော့ ဘယ်အရာကမျှ ကြမ်းနိုင်မည်မထင်။ ယံ အိမ်ပြန်ရောက်ချင်လှပြီ။ ကောင်းကို လူချင်းတွေ့တွေ့ဆိုင်ဆိုင်မေးပြီး ထုနှက်ပစ်ချင်လှပြီ။ တစ်လမ်းလုံး မျိုသိပ်လာခဲ့ရသော ဒေါသအပူမီးက မိုးဘယ်မျှသည်းသည်း မငြိမ်းအေးနိုင်တော့၊ ကောင်း ရှေ့ရောက်မှသာ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည်ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားရယ် ... မိုးတွေရွာနေရင်လည်း တစ်နေရာရာ ဝင်ခိုပါတော့လား။ အအေးမိပြီးဖျားရင် ဆေးရုံမသွားနိုင်ဘဲ နေဦးမယ်။ ပေး ... ပေး၊ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်သွင်းလိုက်မယ်၊ အထဲဝင်နှင့်”

ဆိုင်ကယ်မီးရောင် မြင်သည်နှင့် အပြေးလာကြိုသော အနီလူသားက ဘာအပြစ်မှ လုပ်မထားသူတစ်ဦးနှယ်။ ဆင်ဝင်တွင် ဆိုင်ကယ်ကို အတင်းလုယူရင်း စကားတွေပြောနေသော်လည်း မိုးသံလေသံတွေ ကြောင့် မပီမသနှင့်။ ယံ ဘာမှမပြောသေးဘဲ အဝတ်စိုတွေနှင့်သာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားရေ ... အင်္ကျီလဲပြီးရင်တော့ ပါရာစီတမော့လေး တစ်ပြားလောက် သောက်လိုက်နော်”

အိမ်မိုးထားသည့် သွပ်ပြားတွေပေါ် မိုးသံတွေတအုန်းအုန်း ရိုက်ခတ် နေတော့ ကောင်းက ကျယ်ကျယ်ပြောလာသည်။ ပြီးနောက် အမွေးပွ သဘက်စိမ်းကိုဆွဲယူကာ သူ့ခေါင်းကို သုတ်ပေးဖို့ ပြင်လာလေ၏။ ထိုအချိန်ကို ကောင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို ယံ ဆွဲချလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ခင်ဗျားရ"

စူးရဲသွားသော ကောင်းမျက်ဝန်းတွေက သားကောင်ကုတ်ခံလိုက်ရသည့် မုဆိုးတစ်ဦးနှယ်။

"မင်း ဘာလုပ်ထားလဲဆိုတာ မမှတ်မိတော့တာလား .. ကောင်း။ အခုမှ ယုန်သူငယ်လေးလို အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ပုံစံ လာဖမ်းမနေစမ်းနဲ့။ မင်းကြောင့် ငါ့ရဲ့တစ်ခုတည်းသော အလုပ်ကလေး ပျက်သွားရတာ။ ပြော ... ငါစာသင်ပေးနေတဲ့ ကောင်လေးတွေကို မင်း ဘာသွားပြောလိုက်တာလဲ ပြောစမ်းပါ"

ယံက သူနှင့် တန်းတူအရပ်ရှိသည့် ကောင်း၏ပုခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ ဒေါသတကြီးမေးတော့သည်။ ကောင်းကလည်း မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နှင့်။ သို့သော် ပင်ကိုမာန်ကိုလည်း ချမ့်ပုံမပေါ်ချေ။ ဟင်း ... ယံ ဒီလိုစိတ်တိုမယ်မှန်း အတပ်သိလျက်နဲ့ မနေ့က တမင်ပြသနာရှာသွားခဲ့တာမို့ ကောင်းမှာ ဆင်ခြေဆင်လက် အပြည့်အဝရှိနေဦးမှာပင်။

“ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်ရည်းစားကို တားမရမှတော့၊ စာသင်ချင်နေတဲ့ကောင်တွေကို သွားပြောလိုက်တာပေါ့”

ကြည့်! ကောင်းရဲ့စကားတွေ ဘယ်လောက် ပေါ့ပျက်ပျက်ဆန်လိုက်သလဲ။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်များ နည်းနည်းမှထည့်တွက်ခဲ့ပုံမရ။

“ကောင်း ... မင်းကို ငါတဖြည်းဖြည်း ကြောက်လာပြီ။ ငါ့ကိုချစ်တယ်အမြဲပြောပြီး တကယ်က အတ္တတွေပဲကြီးနေတာ သိရဲ့လား။ ငါပိုက်ဆံထုတ်ပေးထားတာပဲ၊ ငါကြိုးဆွဲသလို လိုက်ကစမ်းဆိုတဲ့ အချိုးမျိုးချိုးနေတာ။ မင်းသိထားဖို့က မိုးထက်ယံဆိုတဲ့ ငါ့မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်တွေ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ရှိသေးတယ်ကွ။ မင်းကို ငါချစ်လို့ အားလုံးကိုသည်းခံမျိုသိပ်နေခဲ့ပေမဲ့ အခုလိုကျောင်းသားတွေရှေ့ အရှက်ခွဲတာကတော့ သိပ်တရားလွန်သွားပြီ”

အမြဲသည်းခံနေကျ ယံက ခုလိုဒေါသတကြီးပြန်ကာပြောတော့ ကောင်းတစ်ယောက် မခံချိ၊ မခံသာဖြစ်လာသည်ထင်ပါရဲ့။ နဖူးကြောတွေ

တွန့်ရှုံ့ပြီး မျက်ခုံးစွန်းနှစ်ခုက အရှိန်ပြင်းတဲ့ကားနှစ်စီး မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးတိုက်တော့မည့်အတိုင်း။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အရင်တားခဲ့တယ်လေ။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဘဝကိုပဲ အာရုံစိုက်ပါဆိုတာ မဆီမဆိုင်တွေ ပင်ပန်း အောင်လျှောက်လုပ်နေတာကို။ ဒါမှ အဲ့ကောင်တွေကို သွားပြောလိုက်တာ၊ ဘာမှအရှက်ခွဲတာမဟုတ်ဘူး။ စကားလုံး အကြီးကြီးတွေနဲ့ ပုံမချဲ့နဲ့"

"အေး ... မင်းကတော့ ရွယ်တူဆရာဝန်တွေရှေ့မှာ အစ်ကိုနဲ့ စာမသင်ချင်တော့ဘူးလို့ အပြောမခံခဲ့ရတော့ ဘယ်ရှက် ပါ့မလဲ။ မင်းနည်းနည်းမှ ငါ့သိက္ခာအတွက် မစဉ်းစားပေးဘူး ကောင်း။ တခြားသူတွေက ငါ့ကိုဘယ်လိုမြင်မလဲ မတွေးမိ ဘူးလား။ မင်း အဲဒီကောင်လေးတွေကို ဘာတွေသွားပြော လိုက်လို့ သူတို့က ဒီလောက်ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သွားကြတာလဲ"

ယံမေးတော့ ကောင်းကချက်ချင်းမဖြေ။ သိပ်အရေးမကြီးဟန်ပြုပြီး သဘာက်နှင့် ရေစိုနေသော သူ့ဆံစတွေကိုသာ ခပ်ဖွဖွလာဖိသပ်ရင်းမှ-

“ဘာမှတောင်များများစားစား မပြောခဲ့ပါဘူး။ ငါ့ချစ်သူကို မင်းတို့စာခေါ်သင်တာ မကြိုက်ဘူးလို့ပဲ တစ်ခွန်းပြောလိုက်တာ"

ကောင်း၏ ပေါ့ပျက်ပျက်စကားကြောင့် ယံ တော်တော်ကြီး သွေးပျက်သွားသည်။ သူတို့ချင်း ချစ်ကြိုက်နေကြသည့်အကြောင်းကို အများကို ချမပြဖို့ အတန်တန် တားထားရက်နှင့်။ ဒီအကြောင်းကိုသာ ဂျူနီယာတွေဖွန့်လိုက်ရင်ဖြင့် ယံ ကျောင်းသားတွေကို စာသင်ပြပေးဖို့မဆိုနှင့်၊ ဆေးရုံအသိုင်းအဝိုင်းမှာတောင် မျက်နှာထားစရာနေရာ ရှိမှာမဟုတ်တော့ချေ။

မိန်းမလျာမြင်လျှင် လှောင်ပြောင်ကြပြီး ယောကျ်ားလျာမြင်လျှင် မေးငေါ့ကြသည့် မြန်မာပြည်တွင် ယံ ဘယ်လို လူတောတိုးရမည်နည်း။ LGBT ဆိုတာကို ရွံစရာ၊ လှောင်ပြောင်စရာတစ်ခုအဖြစ်သာ လက်ခံထားသည့် လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းမို့ ယံတို့ကိစ္စ ပေါ်သွားလို့မဖြစ်ပါချေ။ ကောင်းကတော့ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်တတ်သည့်လူစားမို့ အဆင်ပြေပေမဲ့ ယံ ခမျာတော့ စိုးရွံစိတ်တို့ကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ရင်လာတော့သည်။ မိုးမိထား၍ ချမ်းခိုက်နေခြင်း မဟုတ်မှန်းတော့ ယံ သေချာသိပါ၏။

ထိုအချိန်ကစလို့ ကောင်းကို သူ လုံးဝစကားမပြောခဲ့တော့ချေ။ ပြောလည်း သူ့ခံစားချက်ကို အရေးမကြီးဟန် လျစ်လျူရှုဦးမှာပဲမလား။ ယံ ရင်ထဲမှာခံစားနေရသည့် မွန်းကျပ်မှုတို့ကို ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီးလို လွယ်လွယ်ခွဲပြလို့ရကြေးဆို ကောင်းမြင်အောင် ခွဲပြလိုက်ချင်သေးသည်။ ဒါပေသိ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်နှင့် ရန်ဖြစ်နေရရုံပဲရှိမှာမို့ ရှိရင်းစွဲ သည်းခံစိတ်ကိုသာ စိတ်ရှည်ရှည် ဆက်မွေးမြူလိုက်ရသည်။

မျိုသိပ် သည်းခံခြင်းဆိုတာကလည်း ယံနှင့်အရင်းနှီးဆုံး ပုခုံးဖက်မိတ်ဆွေ တစ်ဦးနှယ်။

....

ညဦးမှသည် ညဥ့်နက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း နင်းဝင်ရောက်လာသည်။ အငြိုးနှင့်ရှာခဲ့သောမိုးက အခုတော့ သူမဟုတ်သလို တိတ်သွားခဲ့ချေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ဖားတစ်ကောင်စ၊ နှစ်ကောင်စ အော်သံကလွဲလို့ အသံဗလံဘာမှမရှိတော့၊ အားလုံးက အလှုပ်အခတ်မရှိ ငြိမ်ကျနေလေပြီ။ ယံတစ်ယောက်ကသာ အိပ်လို့မပျော်သော မွန်းကျပ်မှုဝေဒနာကြီးကို ခံစားနေရတာဖြစ်၏။ သူ့ကိုအနောက်ကနေ ဖက်တွယ်ထားသော ကောင်းကတော့ အသံတရှူးရှူးထွက်ကာ အိပ်ပျော်နေချေပြီ။ သည်တော့မှ ယံ ဖက်သိုင်းထားသော လက်တစ်ဖက်ကို အသာအယာ မ,ဖယ်ရင်း အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းခဲ့လိုက်တော့သည်။

မီးအလင်းရောင်ခပ်ပြပြကို အားစိုက်ရင်း အိမ်အရှေ့မျက်နှာသာ ထွက်လာခဲ့မိတာ တိုးတိုးဖွဖွ။ နံရံအကာအကွယ်တွေ မရှိတော့ကြောင့် လေထုက အေးမြလတ်ဆတ်နေသည်။ အသင့်ချထားသော ကုလားထိုင်လေးတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့ မွေးရပ်မြေဖြစ်သည့် ပြင်ဦးလွင်ကိုပင် ယံ နင့်နင့်သည်းသည်း လွမ်းသွားရချေ၏။ အရင်က ဒီလိုညတွေဆို မိသားစုအိမ်ကလေးတွင် မေမေနှင့် အတူ

ရှိနေနိုင်ခဲ့သေးသည်။ မန္တလေးတွင် မြင်ရခဲ့သော တောင်တန်းတွေ၊ စိုက်ခင်းတွေကိုပါ တဝကြီးငေးနိုင်ခဲ့သည်မလား။

'အရင်က' ... ဟုတ်သည်၊ မိသားစုအိမ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် 'အရင်က' ဆိုသော စကားစုကိုသာ ယံ သုံးခွင့်ရှိတော့သည်။ အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေက ပစ္စုပ္ပန်တွင်ဖြစ်မနေနိုင်မှတော့ သည်လိုတွေးရုံသာ ရှိတော့တာပေါ့။

ယံ အိမ်မပြန်ရတာ တစ်နှစ်ခွဲခန့်ရှိချေပြီ။ အိမ်မပြန်ရတာထက် အိမ်ပြန်ခွင့် မရှိတော့တာဆိုလျှင် ပိုမှန်လိမ့်မည်။ ယံ သိပ်ချစ်ရသည့် မေမေ၊ မေမေသိပ်ချစ်ရသည့် ဦးရာကျော် ... တစ်နည်းဆိုရလျှင် သူ့ပထွေးလို့ပဲ ခေါ်ရလေမလား၊ ဆုံးပါးသွားသည့် အဖေ၏ ညီ တစ်ဝမ်းကွဲ ဖြစ်တာမို့ ဦးလေးပဲ တော်စပ်ရလေမလား မပြောတတ်သောအိမ်၏ လူကြီးသူမများက ယံ၏ ဖြစ်တည်မှုကို လက်မခံနိုင်ကြချေ။ ကောင်းနှင့်ကိစ္စကို သိသွားသည့်နေ့ကစလို့ 'အခြောက်စိတ်တွေ မပျောက်မချင်း အိမ်ပေါ် ပြန်တက်မလာနဲ့' ဆိုသောစကားကို ပြန်ကြားယောင်မိတိုင်း သူ့နားထဲတွင် ပိုးကောင်ထိုးသလို တဆစ်ဆစ် နာကျင်ကိုက်ခဲနေဆဲပါပဲ။ ထိုနေ့ကစပြီး နေစရာမရှိတော့သော သူ့ကို

ကောင်းက ခေါ်ထားရင်းက နှစ်ယောက် အတူစနေခဲ့ကြတော့တာ ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ … ကောင်းနှင့်ယံတို့ ချစ်သူဖြစ်ပြီး တစ်လပြည့်ခဲ့သည့်နေ့၊ လောကကြီးအကြောင်းရော၊ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်ကို ဂဃနဏ မသိသေးဘဲ အတူစနေဖြစ်ခဲ့ကြသည့်နေ့ပဲ ဆိုပါတော့။ ဖုန်တက်လောက်အောင်ထိ ပြန်လှန်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့သော အတိတ်တို့က သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင်် ရှိနေခဲ့သေးသည်။ ယံ၏ အတွေးတချို့မှာ မိုးသက်လေနှင့်အတူ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ခန့်ကာလဆီ ပြန်ပြောင်း လွင့်စင်သွားလေ၏။

ပြင်ဦးလွင်သားဖြစ်သည့် ယံက မန္တလေးတွင် ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ အများနည်းတူ အဆောင်နေခဲ့ရသည်။ ကောင်းကောင်းဟု အများ ခေါ်သော ဂျစ်တစ်တစ်ကောင်လေးနှင့် စဆုံဖူးခဲ့တာကတော့ Final part II ရောက်မှသာ။ ကောင်းမှာ မိဘတွေမရှိတော့၊ အဒေါ်အပျိုကြီး၏ ကြက်သားဒိုင်လုပ်ငန်းတွင် ဦးဆောင်ပေးရင်း ဝင်ငွေကောင်းနေသူ ဖြစ်သည်။ သည်ကောင်လေးကို ယံတို့နေသည့် အဆောင်ပိုင်ရှင်ထံ မနက်ပိုင်း ဟင်းစားလာပို့ရင်းက မြင်ဖူးခဲ့ရသည်။

ကျောင်းနောက်ကျ၍ ယံ အဆောင်ကနေ အပြေးအလွှားထွက်ရချိန်ဆို ကောင်းနှင့် အဆောင်အရှေ့ပေါက်မှာ ခဏခဏဆုံရတတ်၏။ မနက်ခင်း တချို့တွင် လူတစ်ယောက် ကိုယ့်ကို အမြဲစိုက်ကြည့်နေတတ်တာမို့ ဆိုင်ကယ်နှိုးရင်တောင် ယံခမျာ အလွဲလွဲအချော်ချော်နှင့်။ သည်လို အချိန်မျိုးဆို ကောင်းက အနားရောက်လာပြီး တယုတယ စကား ပြောကာ ကူညီတတ်သည်။ မြွေမြွေချင်း၊ ခြေမြင်တယ်ပဲပြောရမလား ... ယံကလည်း Gay တစ်ယောက်ဆိုတာကို စတွေ့ဖူးကတည်းက ကောင်း ရိပ်မိခဲ့သတဲ့လေ။

သည်လိုနှင့် မနက်ခင်းလေးတွေတွင် အစပျိုးတွေ့ဆုံခဲ့ရသော ကောင်းနှင့် ယံတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ စာမေးပွဲဖြေခါနီးမှ ယံ အဖြေပေးခဲ့တာမို့ သူတို့မှာ သိပ်တွေ့ချိန်တောင်မရခဲ့ကြ။ နောက်ဆုံးနှစ် ဆေးကျောင်းသား ယံကလည်း စာမေးပွဲတွင်းမို့ ခေါင်းမဖော်နိုင်ခဲ့သလို ကောင်းကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ မအားလပ်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ယံ စာမေးပွဲပြီးပြန်တော့လည်း သင်္ကြန်ပိတ်ရက်ကြောင့် ပြင်ဦးလွင် ပြန်ခဲ့ရ၏။ သည်တွင် ချစ်သူအသစ်စက်စက်လေးကို အပြေးတွေ့ချင် သော ကောင်းက သင်္ကြန်တွင်းပြင်ဦးလွင်တွင် အတူလာနေခဲ့သည်။ မိသားစုရှေ့တွင် ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ နေထိုင်ခဲ့မှုကြောင့် ဦးရာကျော်နှင့်

မေမေတို့ အကြောင်းစုံသိသွားခဲ့ကြတော့ ယံ အိမ်ပေါ်က နှင်ချခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ စိတ်နာကြည်းခဲ့သော ယံသည်လည်း ထိုနေ့ကစလို့ အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့တော့တာဖြစ်၏။

တစ်နှစ်ကျော်က ထိုအတိတ်ဖြစ်ရပ်ကြီးမှာ ယံအတွက် ဘဝ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ချစ်သူဖြစ်ခါစ ကောင်လေး ဆီ အတူလိုက်နေခဲ့ရတာမို့ ကြုံခဲ့ရသည့်အစစအရာရာက အခက်အခဲ တွေချည်း။ မိခင်ဆီက မုန့်ဖိုးလက်ဖြန့်တောင်းနေကျ ဆေးကျောင်းသား လေးမှာ သူ့ထက်ငယ်သည့် ကောင်းအပေါ်တွင် မှီခိုလာခဲ့ရသည်။ နေစရိတ်၊ စားစရိတ်သာမက ကျောင်းစရိတ်ပါ ထောက်ပံ့ပေးနေရသော ကောင်းကို ယံ သိပ်မျက်နှာပူခဲ့တာပင်။

ဒါမို့ ကျောင်းစရိတ်လေးမှ ရလိုရငြား စာသင်မယ်ဆိုတော့လည်း ကောင်းက လုံးဝလက်မခံ။ နောက်ဆုံးပြောမရ၍ အလုပ်သင်ဆရာဝန် ဖြစ်သည်နှင့် ခိုးဝှက်လုပ်မိတော့လည်း ကောင်း၏ တဇွတ်ထိုးဆန်သည့် ဉာဉ်ကြောင့် အခုသူအခက်တွေ့နေရချေပြီ။ ဂျူနီယာကောင်လေး တွေကများ ယံ၏ ဖြစ်တည်မှုကို ဆေးလောကအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဖြန့်ချလိုက်လို့ကတော့လား၊ ယံ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းတော့ ဖြစ်ရချည်သေး၏။

မိုးသက်လေတစ်ချက်သွေးတိုင်း အတောမသတ်နိုင်သော ယံခမျာ တွေးတစိမ့်စိမ့်။ ညဥ့်မှမနက်ခင်းဆီ ကူးပြောင်းသည့်ထိ ပက်လက် ကုလား ထိုင်ခုံပေါ်တွင်သာ တစ်ညတာ ကုန်ဆုံးခဲ့ဖြစ်တော့သည်။

....

နောက်တစ်နေ့ ယံ ဆေးရုံကပြန်တော့ ကောင်လေးတွေနေသည့် အဆောင်ဘက်လှည့်ထွက်ခဲ့ရသည်။ သူ Gay ဆိုတာဟုတ်မှန်ပေမဲ့ သည်အကြောင်းတွေ ဘယ်မှလျှောက်မဖွကြဖို့ ခခယယတောင်းဆို တော့ အားလုံးအဆင်ပြေပြေ ခေါင်းညိတ်ပေးကြလို့ တော်ပါသေး၏။ ကောင်းပြောခဲ့သည့်စကားတွေကို စိတ်ထဲမထားကြဖို့ ယံ တစ်ဆက် တည်းတောင်းပန်ခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ။ တပည့်လိုဖြစ်နေ သော ကောင်လေးတွေအား မာနတွေခဝါချပြီး အတန်တန်တောင်းပန်ရ ခြင်းသည် ယံဘဝအတွက် သည်တစ်ကြိမ် ပထမဆုံးပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါသည်လည်း သူသိပ်ချစ်သောကောင်း ပြဿနာရှာထားခြင်း ကြောင့်သာ။

“ခင်ဗျားရေ ... ညနေစားရအောင်လေ”

ဆေးရုံက ပြန်လာပြီးလည်း စာဆက်လေ့လာနေရသော သူ့ကို ကောင်းက ဂရုတစိုက်တော့ ရှိရှာသည်။ အစားအသောက်ကစ၊ တစ်ခါတရံ ဆေးရုံအပို့အကြိုလုပ်ပေးတာအဆုံး အားလုံးပံ့ပိုးပေးတတ် သူပါပဲ။ သူတို့နှစ်ဦးဆက်ဆံရေးကို လူတွေမေးခွန်းထုတ်လာမည်စိုး၍ အပို့အကြိုမလုပ်စေချင်သော်လည်း တဇွတ်ထိုးဆန်သည့်ကောင်းကို ယံ ငြင်းမရခဲ့ပါချေ။

“အင်း၊ ဒီ Case လေးဖတ်နေတာ ပြီးတော့မယ်၊ ခဏပဲ … ကောင်း"

“ဘာအကြောင်းတွေမို့ ဒီလောက် ဖတ်နေရတာလဲဗျ။ ထိုင်နေတာ တစ်နာရီပြည့်တော့မယ်၊ ဇက်ကြောတွေ တက်နေလောက်ရောပေါ့”

ကောင်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အနောက်ကနေ ဇက်ကြောဆွဲပေး ရှာသည်။ တကယ်ဆို ယံ အလုပ်သင်ဆင်းရင်း စာလေ့လာရတာက ကောင်းလို နေပူစပ်ခါးမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ပတ်သွားပြီး အလုပ်လုပ်ရ တာလောက်တောင် မပင်ပန်းပါချေ။ ဒါမို့ နှိပ်ပေးလာသူလက်ကို အသာအယာဆွဲယူရင်း သူ့နံဘေးက ကုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်စေလိုက် သည်။ အလုပ်တွေရှုပ်နေသည့်ကြားက အခုမှ ကောင်းကို သေချာ ကြည့်မိတော့ ညိုရင့်ရင့်ဆံပင်တွေတောင် ရှည်နေချေပြီ။ နဖူးပေါ် အခွေလိုက် ဝဲကျနေသည့်ဆံစတွေကို ယံ လက်နဲ့အသာအယာ ဖယ်သပ် ပေးတော့ ကောင်းက သဘောကျပုံလည်း ရှိဟန်တူ၏။ ယံလည်း သဘောထား မတိုက်ဆိုင်တဲ့အချိန်မဟုတ်လျှင် တယုတယ ပြုမူတတ် သူပါပဲ။

"သားဖွားပညာအကြောင်းတွေ ပြန်ဖတ်နေတာ။ ပြီးတော့ မနိုပ်ပေးပါနဲ့ ကောင်းရဲ့ မင်းက ပိုပင်ပန်းပါတယ်"

"ချစ်တာကိုးဗျ။ ဂျူတီကုတ်အဖြူလေးနဲ့ ဆရာဝန်လေးကို မျက်လုံးထဲမြင်ယောင်ပြီး အလုပ်လုပ်တာမို့ နေပူလည်း မောတယ်ပန်းတယ်မထင်ပေါင်"

ချစ်ရည်ရွှန်းသည့် အကြည့်တွေနှင့် ကောင်းက ပြောနေလိုက်တာ သူ့ကမ္ဘာမှာ ကိုယ်တစ်ဦးသာစိုးမိုးသည့်အတိုင်း။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ရှာသည်၊ ယံက ကောင်းကို မိသားစုစွန့်ပြီး ချစ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကောင်းကတော့ သူ့အတွက်ဘဝကိုပင် စွန့်မည်သူဟုပြောဖူး၏။ အသက် ၂၁ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း အတန်းပညာကို အဝေးသင်သာယူထားပြီး ယံအတွက် စီးပွားရေးကိုသာ ဇောက်ချလုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

"အလုပ်ကိစ္စတွေက အဆင်ပြေရဲ့လား ကောင်း။ အကုန်အကျတွေ အရမ်းများနေရင် ငါ့ကိုမပေးနဲ့တော့နော်၊ သုံးစရာ နည်းနည်းပါးပါး ရှိသေးတယ်"

"အမလေးဗျာ၊ ပူတတ်ရန်ကော။ ကောင်းကောင်းပါ ... ကြက်သား ဒိုင်ဈေးကွက်မှာ အကွက်မြင်တတ်လွန်းလို့

ပြိုင်ဖက် တွေမနာလိုဖြစ်နေကြတာ။ ဒါတောင် ဟောသည်က ခင်ဗျားကို စိတ်မချတော့လို့ နယ်ဝေးတွေ ကြက်ဖမ်း မလိုက်တော့တာ၊ မဟုတ်ရင် နှစ်ဆလောက် ငွေပိုဝင်မှာ သိလား။ ငွေရေးကြေးရေး ခြေသလုံးမွှေး၊ ပေါများလွန်းလို့ ဖြုန်းပေးမဲ့ဆရာဝန်လေးကသာ များများတောင်း"

ကောင်း ငွေအရှာတော်တာသိပေမဲ့ လုပ်နေသည့်အလုပ်က အကုသိုလ်နှင့် နှီးနှောနေတာမို့ ယံ သိပ်သဘောမကျလှပေ။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်နှခါ တားတား ဒါပဲလုပ်တတ်တယ်၊ ဒါပဲလုပ်မယ်ဆိုတာမျိုးပဲ ပြောသည်။ သူ့အပေါ် မှီခိုနေရသလိုဖြစ်နေသည့် ယံအဖို့ ဘာများပြောနိုင်ပါ မည်နည်း။

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျား လမ်းထိပ်ကဆိုင်မှာ ဂျီတော့ခ်သွားသုံးသေး တယ်ဆို၊ ငထိုက်အကုန်ပြန်ပြောပြတယ်နော်။ အဲ့ပေါ်မှာ တခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ စကားပြောလို့ ရတယ်မလား။ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ ထပ်မသုံးနဲ့"

ဒီလိုပါပဲ။ ကောင်းတားမြစ်လျှင် ယံခေါင်းညိတ်လိုက်ရတဲ့ အရေ အတွက် တွေဆိုတာ နည်းမှမနည်း။ ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှကလည်း ကောင်း ခွင့်ပြုမှလုပ်ရတာ သူ့အတွက်တော့ ရိုးအီနေပြီပင်။ သည်လူ ကိုမှ ချစ်မိတော့လည်း သည်လူအလိုကျပဲပေါ့။

"ကောင်း"

"ဗျ"

"မင်း ငွေဝင်များတာလည်း များတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက စာသင်ရင်းငွေရှာချင်သေးတယ်လေ။ မင်းသဝန်တိုတယ်ဆိုလို့ ငါဒီတစ်ခါ လက်မခံလို့မကောင်းတဲ့ ဆယ်တန်း ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် သင်ပေးမယ် ပြောထားသေးတယ်၊ အဆင်ပြေတယ်မလား"

ကောင်း မျက်နှာညိုညိုမှာ မှုန်ကုတ်သွားပြန်သည်။ နဂိုကြည့်ကောင်း သည့် မျက်ဝန်းညိုတို့မှာ သည်လိုသဘောမတွေ့ချိန်ဆို ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် စူးရှလို့ပါလား။

“ဘယ်သူမို့လို့လဲ”

“ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့သား”

“မလုပ်စေချင်ဘူး ... ခင်ဗျားရယ်”

လက်ခံနိုင်လောက်သည့် အနေအထားကိုပဲ ယံပြောတာမို့ နောက်ဆုံးတော့ ကောင်းက အင်တင်တင်နှင့် သဘောတူသွားသည်။ လည်တိုင်တစ်ချက်ဆွဲလို့ ရှေ့တိုးစေပြီး ကောင်းကိုအနမ်းတစ်ပွင့် စွန့်ကြဲလေတော့ ‘ဒါ လာဘ်ထိုးတာလား’ ဟု ပြုံးပြုံးကလေးမေး၏။ ‘ချစ်လို့ပါကွာ’ လို့ ယံ လူကြီးဆန်ဆန်ကလေး ပြန်ဖြေတော့ ကောင်း၏ အနမ်းရှည်တချို့ သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားဆီ တနင့်တပိုး ကြဲဖြန့်လာပြန်သည်။

အတူနေခဲ့သည့်တစ်နှစ်ကျော်အတွင်း ရန်တကျက်ကျက်ဖြစ်ချိန်တွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ဖူးပေမဲ့ သည်လိုချစ်စဖွယ် နေ့ရက်တွေဆိုတာလည်း ရှိခဲ့ပါသေးသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေပြီးလျှင် ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ လာတတ်တာပဲမလား။ သို့ပေမဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းပြီးလျှင် ဝမ်းနည်းခြင်းဆိုတာ တစ်ကျော့ပြန်လှည့်လာတတ်သည့် ဒဿနိကဗေဒတစ်ရပ်ကိုတော့ ကောင်းရော၊ ယံပါသတိမထားမိခဲ့ကြချေ။

"ထက်ယံ ... အစ်ကို ညနေစောပြန်မယ်နော်၊ ခုနက Patient ကို ညဘက်တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့်ပေးပါဦး"

"ဟုတ်၊ ရပါတယ်အစ်ကိုရ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီည Night duty ပါ ဆက်ယူပေးရမှာ"

ဖျားနာဆောင်ဘက်ဆီ ခပ်သုတ်သုတ်ကူးလျှောက်နေကြရင်း ဒေါက်တာမျိုးမြတ်က ယံကို ပြောလာခြင်းဖြစ်၏။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝတွင် အလုံးစုံတတ်မြောက်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် ယံက စီနီယာတွေအလိုကျ ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ဒါမို့ အစ်ကို၊ အစ်မတွေကလည်း ဘာပဲခိုင်းခိုင်း သွက်လက်နေတတ်သော ယံကို သဘောကျကြပါ၏။

"မင်းတောင် House ဆင်းတာပြီးတော့မယ်နော်၊ M.Sc. ဆက်တက်မှာမလား"

"ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းပါပဲ အစ်ကိုရာ၊ ငွေရေးကြေးရေးပိုင်းကလည်း ရှိသေးတော့ ပြန်ချိန်ကြည့်နေရသေးတယ်"

တကယ်လည်း တက်ချင်စိတ်ရှိပေမဲ့ ကောင်းငွေတွေကို ထပ်မသုံးချင်တော့တာမို့ ယံ အခက်တွေ့နေသေးသည့် အခြေအနေပင်။

> “မင်း IELTS လည်းမြင့်သားနဲ့ UK ကခေါ်နေတဲ့ MRCP လျှောက်ကြည့်ပါလား။ မင်းအရည်အချင်းနဲ့ဆို ပါနိုင်ပါတယ် ။ ဟိုမှာကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်ဝင်၊ ပြီးမှ တော်ဝင်သမားတော်ဘွဲ့ယူပြီး ပြန်လာခဲ့ပေါ့ကွာ။ ပညာတော်သင်ဆိုတာ မင်းတို့လို လူလွတ်လေးတွေ သွားလို့အကောင်းဆုံး၊ ငါတို့လို နောက်က တိုးလိုးတွဲလဲရှိတဲ့သူတွေဆို အဆင်မပြေဘူးဟေ့"

တကယ်ဆို ယံလည်း လူလွတ်မှ မဟုတ်ပါဘူးလေဟု ပြန်ပြောလိုက်ချင်ပေမဲ့ ဘယ်လိုမှမရပါပေ။ သည်ပညာသင်ဆုအတွက် ယံ မတွေးထားဘဲနေမလား။ ကောင်းကို ပြောမရမှာစိုးလို့သာ အခြေအနေကြည့် ငြိမ်နေရလေသည်။

"ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ် အစ်ကိုရာ"

"အသံကအင်တင်တင်နဲ့ ... အင်း၊ မင်းလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်တော့မှာပဲ။ အဓိကနဲ့သာမညကို ခွဲခြားဆုံးဖြတ် ပေါ့ကွာ"

Ward ထဲရောက်ကာမှ အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိပြောလိုက်သော စီနီယာစကားကြောင့် ယံ အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းသွားသည်။ ဘာကအဓိက၊ ဘာကသာမညလည်း မပြောတတ်။ သို့သော် အများကြီးတော့လည်း သိပ်မတွေးဖြစ်ခဲ့ပါပေ။

....

နေ့လည်ကတည်းက တောက်လျှောက်မနားမနေ လုပ်ကိုင်နေရသော ယံတစ်ယောက် နေကျချိန်တွင်တော့ အနည်းငယ်နွမ်းလျနေပြီပင်။ တစ်ညလုံးလည်း တာဝန်ရှိသေးတာမို့ သူခဏတော့ နားဦးမှဖြစ်မည်။ ဒါတောင် Night duty ရှိသည့်ညမို့ ဆယ်တန်းကလေးကို စာသွားမပြရခြင်းဖြစ်၏။ မဟုတ်လျှင် သည်လိုချိန်ဆို ယံတစ်ယောက် ဆေးရုံအုပ်ကြီးသားကို စာပြပေးဖို့ အပြေးသွားနေရလိမ့်မည်။

"ကိုထက်ယံ ... ဟိုအစ်ကိုက သူ့ရှေ့မှာရောက်နေပြီတဲ့"

ဌာနတွင်းဝင်ထိုင်ရင်း အမောဖြေနေခိုက် သူနာပြု ဆရာမလေး တစ်ယောက်က ခရီးသွားဟန်လွှဲ ဝင်ပြောပေးသောအသံ။ ကောင်း ထမင်းဗူးလာပို့သည်ထင်ပါရဲ့။ သို့ပေမဲ့ ဖြတ်ခနဲ ယံ သတိထားမိလိုက်သည်က ဆရာမလေးနှစ်ယောက်မျက်နှာမှာ သူခန့်မှန်းလို့မတတ်သော အငွေ့အသက်တစ်မျိုး ဖုံးလွှမ်းနေဟန်ရှိသည်။ ခါတိုင်းတော့ သူ့ကိုဆို တပြုံးပြုံး စနောက်တတ်ကြသည့် ဆရာမလေးတွေက အခု သူ့ကို ကြောက်ရွံ့တာလိုလို၊ စကားမပြောချင်တာလိုလို။ Ward ထဲမှာ အချင်းချင်း စနောက်နေကြသူတွေမို့ ဘာတွေများ နှာကောက်နေကြသည်မသိ။ ယံ 'ကျေးဇူး' ဟုသာ အင်တင်တင်ပြောမိပြီး ထလာခဲ့ရသည်။

မဟုတ်မှ ကောင်းများ ဘုဘောက်နဲ့ တစ်ခုခုပြောလွှတ်လိုက်သေးသလား။

မြောက်လေပြန်စ ဟေမာန်ဆောင်းဦးအလှကို Ward ထဲကထွက်တာနှင့် တန်းမြင်နေရသည်။ နေ့တာက တဖြည်းဖြည်း တိုတောင်းလာတော့ နေဝင်ချိန်လည်း စောပြီထင်ပါရဲ့။ အနောက်ကောင်းကင်တစ်ခွင်တွင် တိမ်တိုက်တို့ ရောင်ဝါတညီးညီးနှင့် ကွန်မြူးနေကြသည်မှာ သက်တံ့ရောင်စဉ်တန်းတွေသဖွယ်။ နေရောင်ကိုမြင်ရသေးသော်လည်း နေလုံးနီနီကတော့ ကမ္ဘာတစ်ဖက် ကူးသွားရှာချေပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ခင်ဗျားရေ…”

ကောင်းကင်ကိုငေးရင်း ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာတော့ ကောင်းက သူ့ကိုမမြင်ဘူးအထင်နှင့် အသံလှမ်းပြုရှာသည်။ Night duty ရှိတိုင်း တားမနိုင်ဆီးမရ ရောက်, ရောက်လာတတ်သူကို ယံက အဘယ်မမြင်အံ့နည်း။ ဆေးရုံဝင်းထဲက ကွပ်ပျစ်တွင် ခြင်းတောင်းတစ်တောင်းနှင့် ညနေစာ လာပို့တတ်သောကောင်းအား ယံသာမက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆရာဝန်တချို့လည်း မြင်ဖူးနေကြပြီးသားဖြစ်သည်။

သို့သော် အတူနေသည့်ညီတစ်ဝမ်းကွဲဟု လိမ်ပြောထားခဲ့သောကြောင့် ဘယ်သူကမှတော့ အထင်မလွဲရှိကြပေ။

“ငါ့ဘာသာ ဒီနားဝယ်စားလည်းရပါတယ် ကောင်းရယ်။ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ လာပို့နေသေးတယ်”

“ဝယ်စားတာတွေက ကောင်းမှမကောင်းတာ။ ပြီးတော့ ညနေဖက်ဆို ဈေးသိမ်းပြီပဲဟာ သိပ်အလုပ်မရှုပ်ဘူးလေ"

ယံ သိပါသည်။ ကောင်းအလုပ်က မနက် ၃ နာရီလောက် ဈေးချိန်မှီအောင် ထသွားရပေမဲ့ ညနေဖက်ဆို အားနေမှန်း ယံ သိပ်သိတာပေါ့။ ဆေးရုံဝန်းထဲ သည်လိုထမင်းဗူးလာမပို့စေချင်၍ တမင်လွဲပြောခြင်းကို ကောင်းက သဘောမပေါက်ပေ။ သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ ရိပ်မိသွားလျှင် ဘယ်နှယ့်လုပ်ပါမည်နည်း။ သိများသိကြရင်တော့ ယံ အရှက်ကိုအသက်နှင့်တောင် လဲပစ်ရလိမ့်မည်။

“ဘာတွေးနေတာလဲ”

ကောင်းက အမေးထုတ်လာတော့ စိုးရိမ်စိတ်ကို လုံအောင်ပြန်ဖုံးရင်း ကွပ်ပျစ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“မတွေးပါဘူး။ ဒါနဲ့ ခုနက သူနာပြုဆရာမလေးတွေကို ဘာများပြောလိုက်သေးလဲ”

“ဒေါက်တာမိုးထက်ယံကို ကျွန်တော်ရောက်နေကြောင်း ပြောပေးပါလို့ပဲလေ။ ဘာလဲ ... သူတို့က ဘာတွေတိုင်လို့လဲ”

ကောင်းကို ကြည့်ရတာတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်။ ဆရာမလေးတွေပဲ လူနာကျလို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြတာပဲ ထင်ပါရဲ့။

"ဘာမှတော့မပြောပါဘူး"

"ရော့ ... ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား လိမ္မော်သီးလေး အရင်စားဦး။ ခင်ဗျား အသားအရည်လေးလှပြီး ဖွေးဥနေတာ ကျွန်တော် အသီး များများ ကျွေးလို့ဖြစ်မယ်"

ချစ်သူ့အပြောကြောင့် ရယ်မောရပါသည်။ ယံ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ခဏလွှတ်ချပြီး ကောင်း ခွံ့လာသော လိမ္မော်သီးတစ်စိပ်ကို အရသာရှိရှိ စားလိုက်၏။ ကောင်းလည်း သနားစရာတော့ ကောင်းလှသည်။ ချစ်သူတွေဖြစ်နေတာကို လူတွေကိုဖွင့်ပြောကြဖို့ တဖွဖွ တောင်းဆိုခဲ့ပေမဲ့ ယံက လိုက်လျောမပေးပေ။ ညီဝမ်းကွဲအဖြစ်နှင့်ပဲ အားလုံးကို လိမ်ညာထားတော့ ကောင်းလည်းငြိမ်နေရသည်။ သူတို့လို လိင်တူချစ်ကြိုက်သူတွေအတွက် လူ့အသိုက်အဝန်းမှာ နေရာလေး ပေးကြမယ်ဆိုရင်တော့ ယံလည်းကောင်းကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပွဲထုတ်မိမှာပင်။

အခုတော့ သူများပစ္စည်းခိုးတာလည်းမဟုတ်ပါဘဲ သူတို့ခမျာ ဖုံးတစ်ဝက်၊ ကွယ်တစ်ဝက်ရယ်နှင့်။

"ကောင်း"

"အင်း ပြောလေ"

"ငါ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်ဆုလျှောက်မလို့"

နှစ်လုံးမြောက် လိမ္မော်သီးကို အခွံနွှာနေသောကောင်း၏ လက်ချောင်းတွေ လုံးလုံးရပ်တန့်သွား၏။ သူနှင့်ရှိချိန်တိုင်း မျက်နှာပေါ်တွင်

အမြဲဆင်မြန်းထားတတ်သည့် အပြုံးအရယ်တွေပင် ရုတ်ချည်း ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။ ယံ ထင်ထားသလိုပါပဲ၊ ကောင်း သေချာပေါက် သဘောမတူလောက်ဘူးပဲ ထင်ပါရဲ့။

"ကျောင်းဆက်တက်ချင်ရင် ဒီမှာပဲဆက်တက်ပါ ခင်ဗျားရဲ့ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ရှာပေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ထားပြီးတော့ ဘယ်နိုင်ငံမှသွားမယ် စိတ်မကူးနဲ့"

"ဒါဆိုကောင်းရော လိုက်ခဲ့လေ"

မျက်ဝန်းညိုတွေ ယံဆီလှည့်ကြည့်လာချိန် စူးရှနေလိုက်တာ အမှောင်ပျိုးစအချိန်မှာတောင် အထင်းသား။

"ကျွန်တော်က ဘာပညာမှ တက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံခြား လိုက်ပြီး ဘာလုပ်နေရမှာလဲ။ ကျွန်တော်မလိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း မသွားရဘူး"

"ဒေါက်တာရေ ... ပန်းနာရင်ကျပ်လူနာ ရောဂါပြန်ထလာတယ်ပြောလို့ လိုက်ခဲ့ပေးပါဦး"

သူနာပြုဆရာမလေး အပြောကြောင့် ယံခမျာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားသည်။ နေ့လယ်က စီနီယာမှာသွားတဲ့လူနာပါပဲ။

“ကောင်း ပြန်လိုက်တော့နော်၊ ငါသွားပြီ”

ယံ ထမင်းဗူးကို အမြန်ထုတ်ယူပြီး Ward ထဲအပြေးပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်ကိစ္စကိုတော့ သူတို့ပြီးပြတ်အောင် မဆွေးနွေး ဖြစ်လိုက်နိုင်ချေ။

မှောင်ရီပျိုးလာပြီမို့ ကော်ရစ်တာတစ်လျှောက် လေးပေမီးချောင်းတွေ အစီအရီထွန်းထားပြီးလေပြီ။ လူနာနေသည့်အခန်းဆီရောက်ဖို့ ယံရော၊ ဆရာမလေးပါ မပြေးရုံတမယ် လျှောက်နေကြရ၏။ ကော်ရစ်တာ မှာလည်း လူမမာတချို့နှင့် ကလေးတွေရှိနေတာမို့ သူတို့ပြေးလွှားနေ၍လည်း မဖြစ်ပါချေ။

“ဒေါက်တာလာပြီ၊ ဖယ် … ဖယ်”

အခန်းထဲဝင်တာနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးက ဝိုင်းအုံနေသည့်လူအုပ်ကို ဖယ်ခွာစေလိုက်သည်။ ရိုးရိုးလူနာခန်းမို့ ကုတင် (၆) လုံးနှင့် လူတွေက အပြည့်အကျပ်။ တစ်ယောက်က ရောဂါထတယ်ဆိုတော့ အားလုံးက စိတ်ပူပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေကြပုံပင်။ လူနာဦးလေးကြီး မှာလည်း လဲ့အိပ်နေရတာ မသက်မသာပုံစံနှင့်။

“ဆရာမ လူနာကိုအသက်ရှူရလွယ်အောင် နည်းနည်းမတ်ပေး မယ်၊ ပြီးမှ Ventolin တစ်ချက်ချင်းရှူခိုင်းမယ်နော်။ ကဲ ... မ"

နှုတ်က တရစပ်ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ဆရာမလေးနှင့်ယံတို့ တစ်ဖက်စီ မတ်ပေးမည်အလုပ် ... လူနာက ယံ၏ လက်ကို ယမ်းချသည်။ ရုတ်တရက် ယောင်ယမ်းချလိုက်မိသည်အထင်နှင့် ယံ ထပ်ကိုင်မ,လိုက်တော့ လူနာဦးလေးကြီးဆီက ထွက်ပေါ်လာတာ အက်ကွဲနေသည့် စကားသံ ခပ်သဲ့သဲ့။

“မကိုင်နဲ့၊ မကုနဲ့ ... အခြောက်ဆရာဝန်ဆို မကုချင်ဘူး။ နေ့လည်က ဆရာဝန်ပဲခေါ်ပေးစမ်းပါ အဟွတ် ... ဟွတ်”

မထင်မှတ်ဘဲထွက်လာသော လူနာ၏စကားသံကြောင့် ယံတစ်ယောက် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ပြန်ဆုတ်မိရင်း ဆွံ့အသွားသည်။ ဘယ်လိုများ သိသွားရသလဲ၊ သူ သည်လောက်ဖုံးဝှက်ထားတာတောင် လူနာက ဘယ်လို သိသွားရသလဲ။ ဘေးက လူအုပ်စုလိုက်ကြီးကို လှည့်ကြည့်မိ တော့ အားလုံး၏ အကြည့်တွေက သူ့ကိုရှုံ့ရှာဟန်နှင့်။ သို့ပေမဲ့ အံ့အားသင့်ပုံတော့လည်း သိပ်မပေါ်ကြ၊ ဘာလဲ ... အကုန်သိထားပြီး ကြတာလား။

မျက်တောင်တစ်ခတ်စာပင် မကြာသည့်အချိန်အတွင်း ယံခေါင်းထဲ စက်သေနတ်နှင့် တရစပ် တေ့အပစ်ခံရသလို မူးမိုက်သွားချေသည်။ မျက်လုံးကို ခပ်နာနာမှိတ်လိုက်မိပြီး ဟန်ချက်ညီအောင် ခြေထောက် နှစ်ဖက်ကိုအားစိုက်လိုက်ရတာ အလျင်အမြန်။ ယံ အစိုးရိမ်ခဲ့ဆုံးသော သူ့ဘဝ အမှောင်တစ်ခြမ်းက သည်ကိစ္စကြီး။

အခုတော့ တစ်သက်လုံး ကျင်လည်ရမည့် ဆေးရုံနှင့်စပ်ဆက်ရာ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတင် ဘူးပေါ်,ပေါ်သလို ပေါ်သွားခဲ့သတဲ့လား။ ယံ တာဝန်ယူကုပေးနေရသည့် လူနာတွေ၊ တပြုံးပြုံး နှုတ်ဆက်နေကျ ဆရာမတွေ၊ ရွယ်တူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ သူ့အထက်က

လေးစားရတဲ့စီနီယာတွေ ... အားလုံးအားလုံးရှိနေသည့် ရပ်ဝန်းမှာပဲ ယံ အရှက်ခွဲခံလိုက်ရတာ ဖြစ်၏။

"လူတွေဝိုင်းအုံမနေဘဲ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ထိုင်ပေးပါရှင်၊ ဆရာမ Ventolin ရှူခိုင်းဖို့လုပ်လေ ... ဘာငေးနေတာလဲ"

ရုတ်တရက် အနောက်မှ ဝင်လာသော စီနီယာအစ်မက ယံအတွက် ကယ်တင်ရှင် နတ်သမီးအလား။ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေရာက အစ်မကို မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသွားတော့ ခေါင်းတစ်ချက်ငွေ့ပြကာ ယံကို အပြင်ထွက်ခိုင်းပုံရသည်။ သူ ထွက်ပြေးခဲ့ပါ၏။ ဟိုးကမ္ဘာအပြင်ဘက် ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်သော နေရာတစ်ခုဆီကိုတောင် ရောက်သွားလိုက်ချင်ပါဘိ။

ကော်ရစ်တာမှတဆင့် သူ တအုန်းအုန်းပြေးသွားပြီး နောက်ဆုံး ဆရာဝန်များအတွက် သီးသန့်ပေးသုံးထားသော ရေအိမ်ဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။ ယံ အထဲရောက်တာနှင့် အခန်းလွတ်တွေထဲက ထောင့်ဆုံးအခန်းကိုရွေးကာ တံခါးပိတ်ချလိုက်သည်က ဂျိန်းခနဲ။

အရွေ့အလျားမရှိ ထိုင်ချပြီးတာတောင် သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေနေဆဲဖြစ်သည်။ အမောတကောပြေးလာခဲ့တာမို့ နှလုံးခုန်နှုန်းက ပေါက်ထွက်တော့မည့်အတိုင်း တဒိန်းဒိန်းနှင့်။ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ယံကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ အကြည့်တွေများ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

လိင်တူချင်းချစ်ကြိုက်မိတာနှင့် သူ့ကိုဘာလို့များ အနာကြီးရောဂါသည် သဖွယ် ရွံ့ရှာသလိုကြည့်ကြရသနည်း။ တကယ်ဆို ယံ ခိုင်းနိုင်းမိတာ ထက်တောင် များစွာပိုပါသေးသည်။ မမြင်အပ်သည့်မစင်ပုံကို ကြည့်မိကြသလို၊ ပိုးအလိမ်လိမ်ထိုးနေသည့် ပုပ်ကောင်တစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသလို မတူမတန်ဖွယ်အကြည့်တွေနှင့်။

တွေးရင်းတွေးရင်း ယံ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထိန်းချုပ်မရအောင် တုန်ရင်လာချေပြီ။ မျက်ရည်တွေဆိုတာလည်း မကျမစဖူး ပါးပြင်ပေါ်မှာ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ရယ်နှင့်။ ယံ ဘယ်လိုများ အပြင်ပြန်ထွက်ရပါနည်း။ သတ္တိနည်းတာလား၊ ယောကျ်ား မဟုတ်ဘူးလားဟု အမေးထုတ်လာလျှင် ယံ ယောကျ်ားဟုတ်ပါသည်။ သို့သော် အရှက်နှင့်လူလုပ်နေသူမို့ သည်ကိစ္စကြီးကိုတော့ ရင်မဆိုင်ရဲလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့နေမိတာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို အထင်မြင်သေးသည့် ဘယ်အကြည့်ကိုမှ ယံ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်။

"မင်း အိမ်တန်းပြန်မှာလား သက်နိုင်"

ခြေသံတရှပ်ရှပ်နှင့် လူသံတွေကြားတော့ ယံ အသက်ရှူတာကို ရပ်လိုက်မိတာ တန့်ခနဲ။ အသံဟူ၍ တစ်စွန်းတစမှမထွက်ချင်တာမို့ နှုတ်ကိုပါ လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်လိုက်မိတာလည်း အထပ်ထပ်။ ယံ သည်အခန်းထဲမှာရှိနေတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှမသိစေချင်၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ဖြစ်တည်မှုဆိုတာကိုပါ အခုချိန်မှာ မြေမှုန်ထက် သေးနုပ်သွားအောင်ပင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ချင်မိသည်။

"အစကတော့ အိမ်ပြန်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုနက ရင်ကျပ်တဲ့ လူနာက ထက်ယံကို အခြောက်ဆရာဝန်ဆိုပြီး အကိုင်မခံဘူးကြားတယ်။ Ward ထဲပြောနေကြတာ ပွက်လောရိုက်လို့တဲ့၊ အဲ့ဒါလေး သွားစပ်စုကြည့်ဦးမယ် ဟဲဟဲ"

"ငါပြောတုန်းကကျမယုံဘဲ အခုမှ အခြောက်ကောင်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီမလား"

ဘယ်သူမှမရှိဘူးအထင်နှင့် စကားပြောနေကြသော သက်နိုင်နှင့် အောင်ထက်တို့ကြောင့် ယံ ကျောတွင်းတစ်နေရာကနေတောင် လှိုက်စိမ့်လာသည်။ သူ့လို House ဆင်းနေရသော တစ်တန်းတည်း

အတူတက်သည့် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပါလျက်နှင့် အခုတော့ သူ့ကွယ်ရာတွင် အခြောက်ဆရာဝန်ဆိုပြီး အရသာရှိရှိပြောနေကြသတဲ့လား။ ခံပြင်း ဒေါသဆိုသော စိတ္တနာမ်တွေ ယံ အသွေးအသားတွေထဲ စီးဆင်းလာလိုက်တာ တငွေ့ငွေ့နှင့်။

"မင်းက ဘယ်ကတည်းက ရိပ်မိနေတာလဲ"

"ကြာပေါ့၊ အဲ့ကောင် အိမ်ပေါ်ကနှင်ချခံရပြီး ဟိုကောင်လေးဆီမှာ ကပ်စားနေကတည်းကလေ။ ဘာမှ ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတော်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတလောက အဲ့ကောင် စာသင်ပေးနေတဲ့ ကောင်လေးတွေဆို အဲ့ဒါသိသွားလို့ ဆက်မသင်ကြတော့။ ငါ့နှယ် ... မင်းပဲမသိတာ၊ တချို့အစကတည်းက ရိပ်မိပြီးသား။ စာတော်တယ်ဆိုပြီး သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်နေတာ၊ အလကား ... ရုပ်လေးဗန်းပြပြီး ဖင်ချခံနေတဲ့ ယောကျ်ားပိုင်းလုံးကောင်"

မကြားဝံ့မနာသာ စက်ဆုပ်ဖွယ်စကားတို့ကို နားမခံသာတော့သည့် နောက်ဆုံး ယံ တံခါးဂျက်ကိုဖွင့်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ကိုမြင်ကာ အံ့အားသင့်သွားကြသော ထိုနှစ်ကောင်အား လက်သီးချက်

ပေါင်းများစွာနှင့် ပစ်,ပစ်ထိုးခဲ့မိတာ လေး၊ ငါးခါမက။ သို့သော် အင်အားချင်းမမျှသည့်အခြေအနေမို့ ယံလည်း ပက်ပက်စက်စက် ပြန်အထိုးခံရပြန်သည်။ မမြင်နိုင်သည့် စိတ်ဒဏ်ရာတွေအပေါ် မြင်နိုင်သည့် နာကျင်မှုတွေ ထပ်ပေါင်းထည့်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့် ညတစ်ညပါပဲ။ တစ်ချက်အထိုးခံရတိုင်း ပူထူပြီးကျင်တက်သွားသည့် ခံစားချက်နှင့်အတူ သူ့စိတ်ဒဏ်ရာတွေပါ လွင့်ထွက်သွားရင် အကောင်းသား။

ထိုးကြိတ်ခဲ့ကြသော ရန်ပွဲ၏အဆုံးသတ်ကတော့ သူတို့သုံးယောက်လုံးကို ဘေးလူတွေဝိုင်းဆွဲခဲ့ကြရပြီး၊ နောက်ဆုံး ဆေးရုံအုပ်ကြီးရုံးခန်းဆီ ပို့လိုက်ကြသည်အထိပေါ့။

သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် စုတ်ပြတ်နေသော ယံမျက်နှာချောချောမှာ အချိန်အနည်းငယ်လင့်လာတော့ ဖုဖောင်းကာယောင်ယမ်းလာချေပြီ။ လူငယ်တွေရန်ဖြစ်လျှင် လူကြီးတွေဆူပူဆုံးမကြသည့် ထုံးစံအတိုင်း အထွေထွေ ဆေးရုံအုပ်ကြီးကလည်း ပညာသားပါပါနှင့် ကြိမ်းမောင်းတာ ခံကြရပါ၏။

နောက်ဆုံး ရန်ဖြစ်တာခြင်းအတူတူ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုတော့ ခဏနှင့်ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ယံကိုတော့ နေခဲ့ဟုဆိုကာ ထိုင်နေရာမှ ကြွစေချင်သေးပုံမရ။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးမျက်နှာက အခန်းတွင်းမီးရောက်အောက်တွင်တောင် မှောင်မဲနေသည်။ အရင်ကတော့ သူ့ကိုဆို 'ငါ့တပည့်လေး၊ ငါ့တပည့်လေး'နှင့် စံပြထားကာ အချစ်ပိုခဲ့သည်မလား။ သည်အခြေအနေ ဖြစ်ပြီးနောက်မှာတော့ ယံ၏ ဂုဏ်သတင်းလည်း ပျောက်ချင်းမလှ၊ ပျောက်သွားလောက်လေပြီပေါ့။

လူတွေဆိုတာ လှတစ်မျက်နှာပဲ လက်ခံချင်တယ်ထင်ပါရဲ့ မမြင်စေချင်သည့် သူ့အမှောင်ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကိုတော့ လက်မခံချင်ကြချေ။

> "မင်းကို ဒီလောက်မိုက်ရူးရဲဆန်လိမ့်မယ် ထင်မထားဘူး ထက်ယံ။ ကြည့်နေ ... မင်းရဲ့ရွေးချယ်မှုကပဲ မင်းအနာဂတ်ကို တဖြည်းဖြည်း ဖျက်ဆီးသွားလိမ့်မယ်"

ဆေးရုံအုပ်ကြီးပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းက ယံ အပြင်ပြန်ရောက်သည်ထိ နားထဲမှာ အထပ်ထပ်ကြားနေရဆဲ။ တကယ်လည်း သူ့အနာဂတ်တစ်ပိုင်းက ချက်ချင်းဆိုသလို ပျက်စီးသွားရပြီမလား။ လိင်တူဆက်ဆံခြင်းကို အသိအမှတ်မပြုသောအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ယံ

ဘယ်လို ဆေးဆက်ကုရမည်နည်း။ နာမည်အပျက်ကြီးပျက်လို့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးကပင်လျှင် သားဖြစ်သူကို စာဆက်သင်ပေးစရာ မလိုတော့ကြောင်း အပြတ်ပြောလိုက်လေပြီ။ ရှေ့လျှောက်ရော သူ့အတွက်ဘယ်လိုငြင်းဆန်မှုတွေက ဆီးကြိုနေမှာပါလိမ့်။

အိပ်ပွဲပွဲလျှောက်လာခဲ့သော ယံတစ်ယောက် Ward ထဲလည်း ပြန်မဝင်ရဲတာမို့ အပြင်ဘက်အဆောင်က မှောင်မဲကြီးထဲကကွပ်ပျစ်တွင် အသာငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိသည်။

ဆောင်းညက ပိုအေးစက်လာလေပြီ။ ယံ အခုချိန်ထိ ညစာရယ်လို့ဟုတ်တိပတ်တိ မစားရသေး။ ဒါ့ထက် စားချင်စိတ်ဆိုတာကလည်းဖြစ်မှမလာတော့ပဲ။ အထိုးခံထားရသည့် ယံ နှုတ်ခမ်းစွန်းမှာ စပ်ဖျဉ်းနေသေး၏။ မျက်ခုံးအောက်က သက်နိုင်၏ လက်စွပ်နှင့်ငြိသွားသည့်ပြတ်ရှရာသည်လည်း သွေးတစိမ့်စိမ့် ထွက်နေသေးပုံရသည်။ ဒါတွေအားလုံးထက် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးမှာ ခံစားနေရသည်က တမြေ့မြေ့လောင်ကျွမ်းကာ မီးစာမြိုက်ထားသည့်အတိုင်း။

ဆောင်းလေကအေးသော်လည်း ယံ ရင်တွင်းအပူကိုတော့ ဘယ်လိုမှမငြိမ်းသက်ပေးနိုင်ချေ။ စိတ်သက်သာလိုရငြား ယံ ကောင်းကင်

မည်းမည်း ကိုမော့ကြည့်တော့ ရုတ်တရက် ပြင်ဦးလွင်ကအမေ့အိမ်ကို သတိရသွားမိသည်။ ဟုတ်တာပဲ ... အမေ။ ခလုတ်ထိမှ အမိတဆိုတာ ဒါမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။ အားငယ်နေသည့် အခုလိုအချိန်မှာ ငယ်ငယ်ကလို အမေ့ရင်ခွင်ထဲဇွတ်တိုးဝင်ပြီး သားကိုသည်လူတွေ အနိုင်ကျင့်ကြတာ လို့ တိုင်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေမှာ တဖွားဖွားနှင့်။

ယံ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အချိန်အားဖြင့် ညကိုးနာရီ ထိုးလုနီးနီး။ ဆေးရုံရှေ့က ဖုန်းဆိုင်ကလေး သည်အချိန်ဆို မပိတ် တန်ကောင်းရဲ့။ ယံ ကြာကြာစဉ်းစားမနေချေ၊ ကတ္တရာလမ်းမကို ကျော်လွန်ကာ ဖုန်းဆက်ဖို့ထွက်လာခဲ့မိသည်။

တူ ... တူ ...

ဖုန်းကိုနားမှာကပ်ရင်း ရင်တုန်နေသာသူ့အား မိနစ်စမှတ်ရန်ပြင်နေသည့် ကောင်လေးက အထူးတဆန်းလိုက်ကြည့်နေသည်။

အင်း ... သူ့ပုံစံကလည်း ဂျူတီကုတ်ဝတ်ထားပြီး သွေးသံတရဲရဲနှင့် စုတ်ပြတ်နေလေတော့ ကြည့်တာမဆန်းပါလေ။ ယံ မျက်နှာလွှဲလိုက် ပါသည်။

“ဟဲလို အမိန့်ရှိပါ”

အချိန်အနည်းငယ်ကြာမှ တစ်ဖက်ဆီက အသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ သေချာတာတော့ ယံ မျှော်လင့်ထားသောအမေ့ရဲ့.........